

Daniel Načinović
BAJKA O POTOULIM ZVONIMA

Une barcarolle pour les Jeux floreaux

1

Gledaj ga! Divan je!
U sjaju sunca, dvorac na hridi!
Deset je palača; crkva se vidi.
Nova nas pripovijest zacijelo čeka...
Možda i kraljević?
Kraljica neka...
O, počuj milinom kako li bruje...
To triju zvona pjesma se čuje.
Dolje u Luci brodice leže;
ribari skupljaju jedra i mreže.
Ti gledaš dok ptice s hridima zbore:
zeleno! modro!
More je! More!

2

Al' rat bljesnu – jao! – nevolja jaka
što u Luku dovede dva jedrenjaka.
Sjekire! Koplja!
Lete vojnici.
- Juriš! Na hridi! Sablje visoko!
- Skidajte zvona!
- Od njih će ljevač saliti kugle
za topovska ždrijela.
Ne pomažu obrana ni zastava bijela;
i grb gradske slave u more se ruši.
- Zbogom sad, zvona...
– šapat se prosu.
Od pomoći s kopna

nigdje ni znaka.
Odlaze zvona...
More se gnuša.
Valove sijeku
dva jedrenjaka.

3

Ne minu tuga... al' jednoga dana
tek što se stišala vjetra silina,
na pučinu izroni jato dupina.
- Kamo i kuda? Kako do luke... –
jedan se izdignu ko kralj s plavog trona.
Ne čujem zvona... Tko li ih svlada?

«Din – don» sad se ne čuje... Što ćemo sada?

4

Utihlim valima
spavat je poći.
Snuždeno more
plače u noći.

5

Sveti je Nikola naprečac morem
slučajno stigao iz daleke luke
i začuo jecaj otetih zvona.
Oluju je pozvao, vihore silne...
U more se stumbala dva jedrenjaka.
S valovljom snagom tu poredbe nema.
(Međ morskim psima slavlje se sprema.)
Gle, žitelji mora na okupu svi su:
alge i ribe, školjke, koralji...
Uokrug zvonâ pod vodom što plaču
prugaste ribice plivajuć skaču.
Modròglava psina u bok samo glednu:
- Što će nam zvona? Naš svijet je tišina!
- Istina! – kit se ulješura javi.
- Mi ovdje za glazbu baš nemamo dara...
- Predah ću moliti – zucnu rak stari
sjeckajuć škarama tamnu modrinu.
- Nek se dupini o zvonima brinu..!

6

Na trgu – vidiš li? – ribar je mladi
a pod ruku s njime njegova mlada.
U opravi svečanoj, što li će sada?
Žitelji Grada (malo ih ima...)
i oni iz Luke uz rivu hodeć
dugačke s palmama rasprostiru sjenke:
«Hoće li vjenčat se par ovaj mladi?»
«Stiže li svećenik?» - pita se svojta.
Svi čekaju, čekaju i utaman zbore
dok sveukrug sinje
mrmori more.

7

Oh, kad bi jeknuo bar jedan **din**
i zvonko **dan**; ko nekad s visòka
da zazvoni **don**...
Jer, zaručnik ribar i njegova draga...
ne znaju, čini se, ni on ni ona,
kako će prstenje primit s oltara
bez brončana pozdrava domaćih zvona.
Samo se maestral zavlači kradom
u krletku kamenu, zvonište prazno.
Proći će mjesec, možda i dva...
al' opet će svatovi pjevati gradom...
I zvonit će zvona... Tko li to zna?

8

Dupini! Sred pučine plávi se jato.
- Idemo! – čuje se. – I ništa sad za to
dubina što zastire voljena zvona...
Na zvoništu uskoro stajat će ona.
I zvonit će **din** i zvonit će **dan**
jer glas je taj tugu tješiti zvan.
O-eej! Svi junaci
u hladne tišine!
Hoo-ruk! Diž'mo zvona
kroz slane visine!
I uzdižu zvona
snažne peraje;
u moru za umor
itko zar haje?

9

I gradile ribe velebnu barku;
i pramac, i krmu, sidro, katarku...
Koralji u vrsti rese joj bedra;
maestral topli ljubi joj jedra.
Na lađi već zvona već ponosno stoje,
haj! modri konji – dupini – ih vode,
kroz valove tjednima, možda i više...
Pred obalom brončani glas pozdrav šalje:
- Eno nam domaje! Nećemo dalje!

10

Snažnih li rúkû, a volja još jača!
Užetom k zvoništu penju se zvona,
ko tri morska dara, tri zvonka svirača.
Živnula polja, odjeknuli vali
- niz vjetrić truseć rasutu pjenu.
Mladići i djeve, pastirice mlade,
svi dolaze amo;
svi radošću kite povratak zvona.
Čitave noći i čitav dan potom
u pjesmi, veselju,
u plesu svi skokom...
I ne bje vam tamo stranca među njima
za bajku da ne zna što svidje se svima.

11

Prateći doziv trubadurskih struna
događaj novi tu sleti ko žuna.
Princ li je, možda, il sjen nekog kneza?
Hita li k crkvi iz kule princeza?
Dok novošću kliče zvonjava stara,
mladenci već stoje do nogu oltara.
Ribar je mladi poljubio dragu.
U srcima žar se u gnijezdašce savi
kroz bruj u visini što Gospoda slavi.

12

Gledaj ga! Divan je!
U sjaju sunca, dvorac na hridi!
Deset je palača; crkva se vidi.
Nova nas pripovijest zacijelo čeka...
Opet nam zvona odašilju glase;
u milome poju, tri su na broju.
Dolje u Luci žagor od sreće;
dok kliktaji galeba s hridima zbore,
ti gledaš a posvud je oko kud seže:
zeleno! modro!
More je! More!

